

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.803 van 8 maart 2001
in de zaak A. 100.853/VII-23.192.**

In zake : de n.v. DE BREE CLEANING,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. DE WOLF,
kantoor houdende te MAARKEDAL,
Etikhovestraat 6

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Predikherenstraat 20.

tussenkomen de partij :

Tiny MAENHOUT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. GIJSSELS,
kantoor houdende te EEKLO,
Stationsstraat 56, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. DE BREE CLEANING op 23 februari 2001 heeft inge-
diend om de schorsing bij uiterst dringende noodzake-
lijkheid te vorderen van het besluit van de Vlaamse
minister van leefmilieu en landbouw van 15 februari 2001
waarbij het beroep, door Tiny MAENHOUT ingediend tegen
het besluit van de bestendige deputatie van de
provincieraad van Oost-Vlaanderen van 7 september 2000
houdende het verlenen aan de verzoekende partij van een
vergunning voor de uitbreiding van een afvalverwerkend
bedrijf, gelegen te Maldegem, Krommewege 31G, gegrond
wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en
de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen Advocaat C. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat S. RAEDSCHELDERS die, loco Advocaat J. BERGÉ verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat F. GIJSSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift Tiny MAENHOUT, omwonende die tegen de in eerste aanleg verleende vergunning beroep heeft ingediend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat haar verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de verzoekende partij als maatschappelijk doel heeft :

"Het aannemen en uitvoeren van al wat betrekking heeft op het

- ruimen van riolen, aal-, vet-, en vuilnisputten
- kuisen van afvoerleidingen,, gevels, canivo's, vloeren, vijvers, dakgoten, waterleidingen, zwembaden, mazout- en vettanken, draineerbuizen, rioleringen en duikers
- ontstoppen van afvoerleidingen
- scheepsreinigingen
- ophalen van huisvuil
- afhalen van oude olie, mazout en oud papier
- zuiveren van olie en mazout
- wegvoeren van alle vloeibare afval
- verhuren van materialen
- afstomen en ontvetten van voertuigen
- verpompen van vloeistoffen
- zuur- en stikstofmetingen
- ontsmetten van toiletten en gebouwen
- ontvetten van muren en vloeren
- ontkalken van waterleidingen
- plaatsen van alle containers
- karweidiensten
- het vervoer van goederen voor eigen rekening zowel als voor rekening van derden";

dat de inrichting is gevestigd te Maldegem, Krommewege 31G; dat de verzoekende partij op 10 mei 2000 een milieuvergunningsaanvraag indient voor de uitbreiding van haar afvalverwerkend bedrijf met :

- opslag van maximum 150 ton verontreinigde grond, puin en steekvaste slibs die niet behandeld worden in de eigen installaties;
- recyclagecentrum voor de mechanische behandeling van verontreinigde gronden die als niet-gevaarlijke of gevaarlijke afvalstof in te delen zijn met een maximumopslag van 15.000 ton (zowel gevaarlijk als niet-gevaarlijk);
- recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van aangevoerde niet-gevaarlijke en gevaarlijke steekvaste slibs met een maximumopslag van 5.000 ton (zowel gevaarlijk als niet-gevaarlijk);
- recyclagecentrum voor de verwerking van grond, puin en slibs met een verwerkingscapaciteit van maximum 60 ton/uur - 480 ton/dag;
- recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van niet-gevaarlijke en gevaarlijke slibs ontstaan

- bij de behandeling van verontreinigde grond en rechtstreeks aangevoerde steekvaste slibs;
- recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van niet-gevaarlijke en gevaarlijke slibs in functie van verwijdering met een capaciteit van maximum 10 ton/uur - 80 ton/dag;
 - het lozen van maximum 80 m³/uur - 200 m³/dag - 30.000 m³/jaar bedrijfsafvalwater via een water-zuiveringsinstallatie in een oppervlaktewater (via de RWA leiding van het gescheiden rioleringsstelsel);
 - een transformator 1.000 kVA;
 - uitbreiding van het aantal te reinigen voertuigen van minder dan tien per dag naar meer dan tien per dag;
 - uitbreiding met vier compressoren en twee airco's (totaal 14,1 kW) tot vijf compressoren en twee airco's (totaal 20,35 kW);
 - opslag van 420 l gasen in verplaatsbare recipiënten;
 - opslag van maximum 1.000 kg bariumchloride;
 - uitbreiding met een opslag van 42.120 kg hulpstoffen (natronloog, FeCl₃, HCl) tot een totaal van 56.420 kg;
 - labo voor procesvolging;
 - uitbreiding met diverse metaalbewerkingstoestellen (6,4 kW) tot een totaal van 25,2 kW;

dat bij besluit van 7 september 2000 de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning verleent; dat de tussenkomende partij samen met het buurtcomité "Beter leefmilieu voor de omgeving van het bedrijvenpark" tegen die beslissing administratief beroep instelt waarin onder meer wordt gewezen op de afwezigheid van een milieueffectrapport, terwijl naar hun oordeel de gevraagde inrichting een MER-plichtige inrichting is; dat na het inwinnen van de vereiste adviezen, de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw bij besluit van 15 februari 2001 het beroep gegrond verklaart; dat het decisief motief daartoe is

dat de milieuvergunningsaanvraag onvolledig is daar geen milieueffectrapport werd ingediend; dat desbetreffend het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering d.d. 23 maart 1989 (aangevuld bij besluit d.d. 10 maart 1998) houdende organisatie van de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen twee m.e.r.-rubrieken potentieel van toepassing zijn :

- rubriek 7 : installaties voor de verbranding, chemische omzetting of storting op of in de grond van gevaarlijke afvalstoffen;
- rubriek 18 : installaties voor de vernietiging door verbranding of chemische omzetting van industriële afval, andere dan deze bedoeld in rubriek 7 en/of huisvuil, met een jaarcapaciteit van 25.000 ton of meer;

Overwegende dat in het milieuvergunningsaanvraag-dossier zowel de rubriek werd aangevraagd die betrekking heeft op de fysisch-chemische behandeling van gevaarlijke als de rubriek voor niet gevaarlijke afvalstoffen (Vlarem-rubriek 2.3.2.a en b) : recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van niet-gevaarlijke en gevaarlijke slibs (ontstaan bij de behandeling van verontreinigde gronden en rechtstreeks aangevoerde steekvaste slibs); dat beide rubrieken zeer algemeen zijn aangevraagd;

Overwegende dat met betrekking tot de invulling van de omschrijving 'chemische omzetting' verwezen wordt naar de bijlage I van de Richtlijn 97/II/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van de Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten; dat overeenkomstig deze bijlage rubriek 7 van de huidige M.e.r.-regelgeving geïmplementeerd kan worden in de rubriek 9 van de Richtlijn 97/II/EG; dat de rubriek 9 wordt omschreven als 'afvalverwijderingsinstallaties door verbranding, de chemische behandeling zoals gedefinieerd in punt D9 van bijlage IIA bij de Richtlijn 75/442/EEG of het storten van gevaarlijke afvalstoffen' (d.w.z. afvalstoffen waarop de Richtlijn 9I/689/EEG van toepassing is); dat de Richtlijn 75/442/EEG onder bijlage IIA de genoemde methode D9 behandelt als : 'de fysisch-chemische behandeling die niet elders in deze bijlage wordt omschreven en die resulteert in uiteindelijke verbindingen of mengsels die worden verwijderd volgens één of meer van de in deze bijlage opgesomde methoden (bijvoorbeeld verdamping, droging, calcinatie, enz...);

Overwegende dat voor de verdere detaillering van de opsomming van de verwerkingstechnieken die vermeld staan in deze Kaderrichtlijn de Vlarem I-rubricering 2.3.2. wordt gehanteerd, waar onder het fysisch-

chemisch behandelen van afvalstoffen verstaan wordt : 'de chemische samenstelling of de agregatietoestand van de afvalstoffen wijzigen door b.v. decanteren, distilleren, extraheren, mengen, neerslaan, neutraliseren, ontwateren, oxyderen, raffineren, regenereren, reduceren, smelten, soldifiëren'; dat in de milieuvergunningsaanvraag rubriek 2.3.2. werd aangevraagd, wat er bijgevolg op wijst dat dergelijke handelingen worden toegepast;

Overwegende dat tevens in de 'Technical guidelines on hazardous wastes : physico-chemical treatment - biological treatment (ref. Basel Convention on the control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and their Disposal, Basel Convention Series Nr. 00/02' de activiteiten die vallen onder de fysisch-chemische behandeling (D9) worden opgesomd en toegelicht; dat deze laatste referentie een bijkomende bevestiging is dat de aangevraagde activiteiten die ingedeeld worden in de Vlaamse rubrieken met betrekking tot de fysisch-chemische behandeling van niet-gevaarlijke (vanaf een m.e.r.-drempel van 25.000 ton/jaar) en gevaarlijke afvalstoffen (geen m.e.r.-drempel) anders dan deze die vallen onder de nuttige toepassing, de m.e.r.-plicht van toepassing is;

Overwegende dat bijgevolg dient te worden gesteld dat voor de desbetreffende inrichting een voorafgaande MER-studie vereist is; dat in casu er geen MER opgesteld noch ingediend (is), zodat de aanvraag onvolledig is";

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert wat volgt :

"Schending van artikel 52, 4° (lees 3°), Besluit van 6 februari 1991, juncto schending van de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

4.1.1.1 Toelichting

Overeenkomstig artikel 52 van het besluit van de Vlaamse Regering d.d. 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna afgekort 'Vlarem I'), wordt een beroep tegen een in eerste aanleg door de Bestendige Deputatie getroffen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag behandeld als volgt voor wat betreft de uitspraak;

'a) de Vlaamse minister kan bij gemotiveerd besluit de termijn waarbinnen hij uitspraak moet doen eenmaal verlengen met maximum één maand; de Vlaamse minister of de gemachtigd ambtenaar, bedoeld in 1°, a), deelt deze beslissing vóór het verstrijken van de vastgestelde termijn bij ter post aangetekende zending mee aan de aanvrager alsmede aan de indiener van het beroep;

b) binnen een termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Vlaamse minister, of in voorkomend geval vóór het verstrijken van de verlengde termijn, doet de Vlaamse minister uitspraak over het beroep; deze uitspraak omvat een gemotiveerde beslissing over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld';

4.1.1.2 Bespreking

De wettelijke termijn waarover Verwerende Partij overeenkomstig voormelde bepaling van Vlarem I beschikt om een beslissing te nemen aangaande het ingestelde beroep verstreek op 26 februari 2001. Zoals blijkt uit voornoemde bepaling is het aan Verwerende Partij toegestaan om deze termijn met maximum één maand te verlengen, d.i. tot 26 maart 2001. Zoals aan Verwerende Partij ongetwijfeld bekend heeft Verzoekende partij, onverwijld na kennisname van het risico dat de vergunningsaanvraag door Verwerende Partij zou worden onderworpen aan een voorafgaande MER-studie, een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend waarbij de rubrieken die een MER-studie vereisen werden weggelaten. Deze milieuaanvraag is op dit ogenblik in behandeling bij de Bestendige Deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen, en eerlang mag terzake een beslissing in het vooruitzicht worden gesteld.

Niettegenstaande deze feitelijke gegevens heeft Verwerende Partij toch de bestreden beslissing genomen en geen gemotiveerd uitstel toegestaan. Deze vaststelling klemmt des te meer nu Verzoekende Partij, bij monde van haar raadsman, bij schrijven d.d. 7 februari 2001, een aantal aanvullende feiten heeft meegedeeld, en meer bepaald haar intentie tot een

regelconforme houding heeft bevestigd. Hierbij heeft Verzoekende Partij bovendien gewezen op de 'zeer ernstige economische gevolgen' die het tussenkomen van de bestreden beslissing zou veroorzaken vooraleer een beslissing was genomen over de nieuwe vergunning.

Niettemin heeft Verwerende Partij de aan Verzoekende Partij verleende vergunning bij de bestreden beslissing integraal opgeheven, ondanks volgende vaststellingen :

- (i) de betreffende inrichting werd, in het kader van een overheidsopdracht, gegund door de OVAM, reeds gedurende een aantal jaren uitgebaat op de werf Terra Cotta te Sint-Lenaerts-Brecht, zonder dat een milieu-effect beoordeling werd gevraagd (zie ook het tweede middel);
- (ii) het opleggen van een milieu-effect beoordeling is gestaafd op de interpretatie van twee rubrieken die door de Verzoekende Partij in haar milieuvergunningsaanvraag werden opgenomen én waaraan Verzoekende Partij, na kennisname van het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, vrijwillig heeft verzaakt; en
- (iii) het opleggen van een milieu-effect beoordeling is klaarblijkelijk het gevolg van een gewijzigd standpunt van de terzake bevoegde overheidsadministratie, m.n. de cel MER. Niettegenstaande het feit dat de cel MER schriftelijk aan Verzoekende Partij had meegedeeld dat geen milieu-effect beoordeling vereist was voor het bekomen van een milieuvergunning voor de recyclage-inrichting, heeft zij de omwonenden klaarblijkelijk later anders geadviseerd, zonder Verzoekende Partij van dit gewijzigd standpunt op de hoogte te brengen.

Op basis van voormelde overwegingen dient dan ook te worden vastgesteld dat de door Verwerende partij genomen beslissing een schending uitmaakt van artikel 52, 4° van VLAREM I, en dit gekoppeld aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Met kennis van zaken heeft Verwerende Partij de bestreden beslissing genomen zonder op enigerlei wijze rekening te houden met de in hoofde van Verzoekende Partij opgewekte verwachtingen. Hierbij heeft Verwerende Partij, in het kader van de haar toekomende beoordelingsvrijheid, het redelijkheidsbeginsel manifest geschonden. Het is immers duidelijk dat de bestreden beslissing niet in verhouding staat tot het motief dat eraan ten grondslag ligt en dat Verwerende Partij dezelfde doelstelling had kunnen bereiken met een voor Verwerende Partij minder nadelige beslissing (bijv. het toekennen van een voorwaardelijke vergunning na heroverweging).

Bovendien kan aan Verzoekende Partij ook niet worden verweten dat zij zich onafdoende of niet zou hebben geïnformeerd omtrent de houding die de bevoegde administraties m.b.t. de exploitatie van de recyclage-inrichting zouden innemen. Verwerende Partij heeft hieromtrent nadere toelichting gevraagd en was, op basis van deze toelichting gerechtigd erop te vertrouwen dat het toekennen van haar milieuvergunning niet onderworpen was aan het voorafgaandelijk uitvoeren van een milieueffectbeoordeling (Stukken 7 en 8).

Dat op basis van voormelde overwegingen het eerste middel dan ook als prima facie ernstig dient te worden aangemerkt";

3.1.2.1. Overwegende, vooreerst, dat naar luid van artikel 52 van Vlarem I, de Vlaamse minister bij gemotiveerd besluit de termijn waarbinnen hij uitspraak moet doen kan verlengen met maximum één maand; dat prima facie het betoog van de tussenkomen de partij kan worden gevolgd dat de mogelijkheid tot verlenging van de beslissingstermijn niet voorzien is in het voordeel van de aanvrager, maar wel van "de vergunningverlenende overheid, die bv. in complexe dossiers, van deze mogelijkheid gebruik kan maken, teneinde te voorkomen dat bij gebreke aan tijdige uitspraak een stilzwijgende vergunning tot stand zou komen"; dat wanneer de minister in de mogelijkheid is binnen de bepaalde termijn van vijf maanden over het beroep uitspraak te doen, hij die termijn dient te respecteren; dat prima facie enkel bij een verlenging van de termijn om uitspraak te doen over het ingediende beroep, daartoe een gemotiveerde beslissing moet voorhanden zijn; dat de grief niet ernstig is;

3.1.2.2. Overwegende, voorts, dat in het bestreden besluit (zie sub 2) omstandig werd uiteengezet waarom de gevraagde milieuvergunning had moeten zijn vergezeld van een milieueffectrapport; dat de verzoekende partij geen gefundeerde argumenten aanbrengt die dat standpunt weerleggen; dat zij bij het tweede middel wel poneert zonder enige onderbouwing, dat naar haar oordeel er geen

sprake is van een "chemische behandeling", terwijl nochtans de verzoekende partij in haar milieuvergunningsaanvraag zelf de uitbreiding vraagt van haar inrichting met onder meer een "recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van aangevoerde niet-gevaarlijke en gevaarlijke steekvaste slibs (...)" en met een "recyclagecentrum voor de fysico-chemische behandeling van niet-gevaarlijke en gevaarlijke slibs ontstaan bij de behandeling van verontreinigde grond en rechtstreeks aangevoerde steekvaste slibs"; dat prima facie voor dergelijke inrichtingen krachtens artikel 3, 7° en 18° van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (MER-besluit) een milieueffectrapport is vereist; dat bij het ontbreken van een milieueffectrapport voor inrichtingen waarvoor zulk een rapport is vereist, de vergunningverlenende overheid overeenkomstig artikel 2 van het MER-besluit van 23 maart 1989 geen vergunning kan verlenen; dat zij desbetreffend geen discretionaire bevoegdheid heeft, hetgeen meteen inhoudt dat de bestreden weigering niet onwettig kan worden bevonden om reden dat de overheidsadministratie een eerder meegedeeld standpunt aangaande het MER-plichtig zijn van de inrichting waarvoor de milieuvergunning werd gevraagd, zou hebben gewijzigd; dat, overigens, de verzoekende partij in weerwil van haar betoog geen schrijven neerlegt van de cel MER aan haar gericht en waarbij zou zijn medegedeeld dat voor de betrokken inrichting geen milieueffectrapport was vereist; dat de verwerende en de tussenkomende partij op het eerste gezicht op goede gronden doen gelden dat de desbetreffende door de verzoekende partij als bewijs neergelegde stukken (7 en 8), te weten een faxbericht van 24 juni 1998 gericht aan de b.v.b.a. ENVIRO en een schrijven van AMINAL van 27 september 1997 aan een ander bedrijf te Evergem,

waarvan de exacte benaming moeilijk kan worden achterhaald, maar dat zeker niet de verzoekende partij is, in verband met een soldificatie-installatie, geen uitstaans hebben met de in het geding zijnde vergunningsaanvraag, ingediend op 10 mei 2000;

3.1.2.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van "de artikelen 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse regering dd. 23 maart 1989, juncto schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het rechtszekerheids- en het vertrouwenbeginsel"; dat zij de sub 2 geciteerde overwegingen van het bestreden besluit overneemt; dat zij vervolgens doet gelden dat naar haar oordeel er geen sprake is van "een chemische behandeling", dat dit ook het oordeel was van "de verantwoordelijken inzake de cel milieueffectrapportering", die "dit destijds aan verzoekende partij schriftelijk (hebben) bevestigd (stukken 7 en 8)", dat de terzake verantwoordelijke administratie zich achteraf heeft beroepen op een "zogenaamd gewijzigd standpunt" wat betreft de voorliggende activiteiten, dat aldus niet ernstig kan worden betwist dat de houding van de verwerende partij een schending uitmaakt van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel; dat zij er ook nog op wijst dat, zonder dat enige MER-studie werd vereist, de inrichting tot voor kort werd geëxploiteerd in het kader van een overheidsopdracht gegund door de OVAM, met name de black point Terra Cotta te Sint-Lenaerts-Brecht; dat, tenslotte, zij aanklaagt dat geen rekening werd gehouden met haar bij brief van 7 februari 2001 geformuleerd voorstel om vrijwillig de gewraakte rubrieken van haar milieuvergunning te schrappen en haar

activiteiten tot niet MER-plichtige activiteiten te beperken;

3.2.2. Overwegende dat in eerste instantie kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat, voorts, de bewering dat de installatie voorheen te Brecht werd geëxploiteerd zonder dat een MER was vereist -bewering die evenwel geenszins is gestaafd- nog niet inhoudt, zoals de tussenkomenende partij terecht opmerkt, dat er geen MER-plicht is; dat de brief van 7 februari 2001 waarbij de verzoekende partij meedeelt haar activiteiten te zullen beperken tot deze die niet aan de MER-plicht zijn onderworpen, uitsluitend ertoe strekte om een uitspraak over het ingediend administratief beroep te doen opschorten teneinde op grond van het besluit van de bestendige deputatie verder te kunnen exploiteren in afwachting van een beslissing over een nieuwe ingediende milieuvergunningsaanvraag waarbij de MER-plichtige rubrieken werden weggelaten; dat, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel werd gewezen, de verlenging van de termijn om uitspraak te doen niet is voorzien in het belang van de aanvrager, belang dat er in casu toe strekt dat een in eerste aanleg ten onrechte verleende vergunning langer zou blijven bestaan; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat geen der aangevoerde middelen ernstig is; dat die vaststelling volstaat om de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Tiny MAENHOUT in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht maart tweeduizend en een, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.